SORIN CERIN

MEMENTO MORI

Editura PACO

SORIN CERIN

MEMENTO MORI

POEME DE DRAGOSTE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CERIN, SORIN
Memento mori/Sorin Cerin.-Bucuresti:PACO,2012

ISBN 978-606-8006-99-4

821.135.1-1

CUPRINS

1. Memento Mori

Prea liber de mine,
am alergat,
 printre cerbii viselor de granit,
sculptaţi din hrana păsărilor de pradă,
să ne lumineze nouă Destinul,
orb de atâtea boabe de clipe,
înjumătăţite de pofta Lui Dumnezeu,
pentru a ne avea unul pe altul,
la orgia acestui nou mileniu.

Nici mesianismul lirei de asfalt
a ninsorilor imaculate din tine,
nu cred să mai contenească uitând
de muşchii de cristal
ai cunoaşterii şchioape
 a lumilor din noi,
cei îndureraţi de talpa de plumb
a zilei în care ne-am născut
pentru a muri desţeleniţi
de noi înşine.

2. Paşii şoaptelor

Ai găsit apa vieţii în care,
nici măcar privirile noastre
nu se pot îneca fără destinul,
zâmbetului morţii acestei lumi,
obosit de paşii şoaptelor,
prin care ne-am călcat viaţa?

Cine este vraciul
care a înşelat mântuirea
cu zorii unei zile ce a murit
din nou în lacrima clipei,
adevărata eternitate,
 Dumnezeule,
de oameni,
pierdut printre noi,
cei născuţi cu moartea de gât,
unde cimitirele maniei viselor noastre,
devin orfelinate de dor?

3. Carul de foc al iubirii

Unde eşti car de foc,
prins în chingile sentimentelor,
ale căror aripi,
au învăţat să zboare,
Moartea,
şi să cânte,
cristalul tocurilor ce vor să reînvie,
spre sărutul plin de venin,
al Destinului proxenet al Lumii?

Lumină palidă a învierii,
ierbii,
dorită de pisicile cu rău de hrană,
ce nu mai vor să-şi vomeze,
amintirile divine,
ale apocalipsei,
când noaptea era zi,
iar felina,
o rămăşiţă a lipsei de a fi noi înşine,
iubiri care să-şi învingă noaptea,
unde frigul îngheţa cuvintele
dorului de Tine.

4. Destin spart

Am spart,
diamantul paşilor tăi,
pe strada dorului,
desfigurat,
printre cioburi
de amintiri,
care m-au rănit
călcându-le,
iar sângele zâmbetelor tale,
au încercat să mă înfaşe,
cu soarele fierbinte din clipa,
ce era să moară în incendiul,
firii marii noastre iubiri,
la apus de flacără,
ce încă-şi fumega Destinul!

5. Întuneric şi Destin

Cât de întunecat
 putea fi cerul,
fără de seninul lacrimilor tale,
pierdute în sângele meu,
ocean de moarte,
devenit aidoma,
depărtărilor din ridurile,
gândurilor şi speranţelor noastre,

de a fi mereu împreună,
o luptă a timpurilor,
care nu-şi mai găseau locul,
promisiunilor,
 pline de iasomia veşniciei,
lăsată de Dumnezeu,
să putrezească asemeni unei buruieni,
a sufeltului ce nu-şi înţelege,
Destinul.

6. Dacă Hristos

Oare Hristos şi-a scos măseaua de minte?
iar dacă nu sau da,
ar mai fi predicat lumii,
starea binelui şi a fericirii?
plină de stropii sângelui,
care se scurgeau pe faţa lumii,
sub spinii adânci ai coroanei suferinţei,
aşezată pe capul fiecărui suflet,
cu dărnicie,
de natura Păcatului Originar,
prea îngâmfat să stea la masa
 destinelor născute sau nenăscute,
care rătăcesc călcând cu privirile
cerurile pline de un farmec diabolic,
al îndoirilor eterne din noi,
din fiecare stea,
prin care devenim nemuritori,
căzând din viaţă în moarte.

7. Viaţă şi moarte

Uitarea este natura divină a morţii,
speranţa a vieţii,
dar dorul?
Să fie liantul dintre viaţă şi moarte,
adică viaţa morţii?

Trăim fiindcă cunoaştem moartea,
pe care murind,
o vom uita pentru totdeauna,
în lumea Iluziei Vieţii.

Viaţa este compromisul care
recunoaşte că există,
doar fiindcă poate muri,
părăsind până şi clipele sângelui ei,
pentru totdeauna.

8. Sensul morţii

Suntem un dar
 al uitării,
 făcut de destin clipelor noastre,
iele amare pe apa păcatului,
dosit de fericire,
în braţele morţii.

Şi care orizont îşi va rupe propriul cer
al mântuirii promise,
pentru noi,
de suferinţa lumii care,
se hrăneşte cu moartea noastră?

9. Viaţa zorilor

Viaţă,
cristal al ridurilor
 timpului nostru,
care tai sticla clepsidrei,
al cărei nisip a fost smuls demult,
din inima ei,
şi dus de furtunile eternităţii,
spre nicăieri.

Ramură,
suntem cu toţii,
viitorii strămoşi ai mugurilor,
ce vor putrezi frunze,
fără a-şi cunoaşte
 adevăratele rădăcini,
ascunse adânc în
Marea Ta Contemplare Doamne,
unde rătăcim noi cerşetorii
de speranţe,
rugându-ne unui crez al viselor,
fără să ştim că toate se vor spulbera,
odată cu venirea zorilor.

10. Moarte şi stele

La mal de tine,
m-am înecat în genele tale,
care uitau să se încrunte,
destinului meu,
plecat din ochii deznădăjduiţi,
ai strămoşilor privirilor inimii tale,
pe care o caut dincolo de cristalul,
rădăcinii ce a unit ţărâna din noi,
alături de Cuvântul,
făcutelor şi nefăcutelor morţi.

Eşti frumuseţea sufletului meu,
fără ţărm şi trup,
ascuns de Dumnezeu
în stelele plecate să se stingă puţin,
într-o moarte pe care nimeni,
nu o va înţelege vreodată!

11. Murire

Am să chem întregul Univers,
să-mi cântărească dorul pentru tine,
şi nici un gram de stele căzătoare,
ale sentimentelor noastre,
în plus.

Şi cine din eternitatea marii noastre iubiri,
ar mai reuşi să-şi amintească,
zâmbetul cerului tău,
unde seninul devenea ploaia gândurilor,
ce nu mai sperau la nimic?

Atunci te-am cuprins în braţele timpului meu,
ale cărui albii curg spre adâncurile,
ochilor tăi în care m-am înecat,
fără să mai pot atinge ţărmul,
muririi ce a uitat de eternitatea,
împlinirii noastre.

12. Singurătatea clipei

Care singurătate
ar fi mai despărţită,
de dor,
iubire şi destin,
decât paşii noştri pierduţi
în cimitirul gândurilor,
unde până şi iubirii
îi este interzis,
să-şi moară propria moarte.

Doar tu exişti în ecuaţia,
ierbii clipelor
călcate de mântuitorul,
al cărui crez a devenit religia,
privirii tale.

Şi crezi că aş putea muri în inima ta,
fără ca Dumnezeu să existe?

13. Uitare de destin

Unde aş fi doar noroc uitat de destin
într-o urmă de măslin,
rătăcită de paşii tăi,
ce ar urma să se împace
cu ei înşişi fără de mine?

Am nevoie de surâsul zorilor,
în care serenada iubirii noilor clipe,
dau culoare zilei vieţii.

Fără tine,
nici măcar destinul,
n-ar putea respira,
pierdut în sufletele noastre,
fiind un înger al sărutului,
clipei cu suferinţa
sau al morţii cu nefiinţa,
te înţeleg inimă de aur,
a cuvintelor nenăscute încă,
în moartea din mine.

14. Valuri şi moarte

Cât de departe pot muri de tine,
înger părăsit al părului din valuri,
pe care-l sărut,
bătut de vânturile,
care şi-au pierdut ţărmurile,
veşniciei,
într-o lumină de amurg,
al unduririlor fiecăror cuvinte,
spuse de marea gândurilor tale,
înecate la ţărmul neputinţei,
de a învăţa să moară,
delfinii vieţii
ce-şi pierd instinctul,
lacrimii dintre paradisele şi infernele,
stelelor căzătoare ale mării.

15. Te iubesc amurg de sărut

Te iubesc,
răsărit de suferinţă,
care-ţi strigi
dorul peste clipe,
uitându-ţi amurgul sărutului,
rupt de hârtia unei clipe,
aprinse de focul dorului,
în flacăra sângelui ce-ţi răscoleşte,
amintirile oceanului din tine,
care te mai spală pe tălpile,
clipelor noastre,
unde ne iubeam,
mai mult decât viaţa şi moartea,
la un loc.

16. Zâmbet divin

Eşti o geană
din ochii dorului meu,
desprins din vâltoarea unei mari iubiri,
pe care zeii au invidiat-o,
lăsând-o pradă nimicniciei,
zâmbetului din valurile mării,
clipei tale,
 naufragiată în visul,
destinului meu.

Poţi să mori destin
fără marea ţărmurilor din tine
unde ţi-ai fi aflat portul mânturii,
în sărutul marii tale iubiri?

Crezi că paşii norilor
ar mai fi învăţat ploaia,
dacă inimile lor nu ar fi bătut
pentru viaţa zâmbetului tău divin?

17. Lasă-mi eternitatea

Chiar dacă Soarele-şi
va uita Luna,
lasă-mi eternitatea
zâmbetului ochilor tăi.

Chiar dacă norii-şi
vor uita furtuna,
spune-mi nisipul
firelor încâlcite ale vieţii,
ce nu poate fi uitat,
al cuvintelor închise
în clepsidra spartă
de cioburile morţii,
speranţelor noastre,
de a fi împreună!

18. Scoica timpului

Eşti scoica spartă a timpului,
clipelor iubirii noastre,
pe ţărmul uitat,
până şi de valurile
în care furtunile se întrebau,
de ce murim
nisipul clepsidrei din noi,
în furtuna gândurilor,
căreia îi iubim
ochii eternităţii,
ce se sparg de vise,
în valuri de moarte,
regăsindu-ne adesea,
într-o mare iubire,
ce se vrea eternă,
al cărei ţărm
a fost distrus demult,
de marea ce fremăta,
uitarea......

19. Marea infernului

Ai putea uita marea din mine
şi talazurile dorului tău,
care se lovesc
de stâncile cerului,
din care toţi
depravaţii acestei lumi,
vor piatra divină
a iubirii noastre,
ca să-şi paveze
cu intenţiile infernului din ei.
propriul lor paradis
al focului veşnic,
care ne-au îngheţat simţirile,
înecate în morala,
minciunii acestei lumi?

20. Care

Care inimă a amintirilor
şi-ar fi înţeles vreodată,
propriul sânge al uitării?

Care roată a timpului,
şi-a înţeles vreodată,
propriile clipe?

Care inimă şi-a înţeles,
propriile bătăi,
ştiindu-şi sângele,
mai aproape de moarte?

Care roată şi-a înţeles,
moartea, înainte,
de a-şi învăţa pe de rost,
viaţa?

21. Ascultă

Ţi-am spus
că orizontul inimii tale,
nu va învăţa niciodată să moară,
pe calea ferată
a plumbului cuvintelor
din noi,
cât metal ars
în cuptoarele deznădejdii,
sufletelor noastre,
topite,
spre a deveni,
calea roţilor de tren
a iluziilor,
acestei lumi,
părăsite,
până şi de amantul divin,
cu nume de Dumnezeu
al iubirii,
în speranţa morţii din noi,
ce se dorea viaţă.

22. Amintirea clipei

Nu-mi măsura ţărmurile iubirii,
prin carea-ai navigat,
înlăuntrul sufletului meu,
pe timp de furtună.

Lasă-mi naufragiul clipei,
peste care a zburat,
sărutul destinului,
lumii iubirii din noi,
care nu şi-a mai aprins,
niciodată orizontul,
înaintea dumnezeului clipei,
unde ne-ar fi murit
pentru totdeauna,
amintirea,
ce l-ar fi putut cuprinde,
etern.....

23. Doar TU!

Eşti istoria suspinului,
rămăşiţei din Dumnezeul meu,
pierdut la margine de drum
al zâmbetului sărutului tău,
lovit fără milă,
de îngerii ce-ţi doreau nemurirea,
carului de foc al vieţii,
pe care să-l conducă,
frumuseţea privirii tale.

Eşti lupta dintre putere şi libertate,
o insula a genocidului frumuseţii,
pierdută în meandrele morţii,
ruginite la sânii clipei,
care nu te mai puteau înţelege,
lapte matern al eternităţii,
marii mele iubiri.

24. O frunză fără noi

Şi am fi fost,
o frunză fără creangă,
o moarte fără naştere,
o furtună fără nori,
dacă naşterea
ar fi însemnat,
lumina ochilor tăi,
fără a fi umbrită de cuvântul,
măreţ al icoanei,
privirii tale,
sparte de timpul neiertător,
al muririi din noi,
unde doar vârcolacii
 speranţelor,
morţii,
ar fi înţeles,
nemurirea atât de adesea
moartă,
la capătul marilor noastre iubiri,
de a fi sărutul eternităţii sângelui,
cuvintelor care ne-au născut,
negura de-a uita mereu,
să murim!

25. Sfinţii de mucava

L-au uitat norii viselor apei vieţii,
marilor iubiri,
pe Dumnezeul furtunii din mine?

În depărtare sfinţii de mucava
 a mahalalelor pline de speranţe,
prin care se pierd inimi,
se ceartă pentru un loc sub soarele sfinţeniei,
ce curge prin venele de vânt,
ale destinului meu,
cuprins în pumnii fumului de ţigară,
ale pălmilor trase de soartă,
iubirii noastre,
binecuvântate de apusul străin de noi,
care s-a furişat ucigând amintirile,
prea pure şi sincere,
în lumea deşertăciunilor,
tuturor cuvintelor care nu pot iubi.

26. Creator în derivă

Nu pot cuprinde ştiutul morţii,
 fără să cunosc,
Lumina Divină a suflării,
primăverii dumnezeului
din respiraţia zorilor,
predispuşi la răceală,
sentimentală,
de toamnă bogată în amintiri,
şi cuvinte ruginite,
în arborii miraculoşi ai vieţilor,
ce-şi mor clipele de frunze,
hrănind eternitatea ţărânei,
din sufletele stelelor care ne călăuzesc,
spre aceeaşi moarte,
cu propriile lor vieţi planetare,
căzute în dizgraţia,
unui Mare Creator aflat în derivă,
datorită unui Cuvânt rostit greşit,
atunci când a creat Lumea.

27. Stop

Vreau să mă opresc,
departe de mântuirea,
catedralelor de gânduri,
ce au sculptat
 iubirea privirii tale,
pe care nu am sfinţit-o
 îndeajuns de mult,
cu paşii timpului destinului meu,
încât mi-am simţit toamna sufletului,
putrezind,
la margine de clipă ruginită,
iar ploile amintirilor,
mă biciuiesc
ameninţându-mă că vor deveni,
sloiurile de gheaţă ale căror săgeţi,
vor străpunge fiinţa destinului,
marii noastre iubiri,
înmormântată la margine de cinitir
al speranţelor ce ar mai fi rămas,
asemeni sinucigaşilor de dor,
ce nu-şi mai puteau suporta,
nici Dumnezeul iubirii lor.

28. Nedumerire

Cât de departe,
aş fi de clipele fluviilor,
ce curg prin ridurile,
timpului meu,
dacă Destinul ar fi crezut
 în deşertăciunea sărutului etern
dintre spaţiile şi timpii,
remuşcărilor
nenăscutelor sau nemuritelor
iubiri,
care nu vor mai exista niciodată?

Care fum,
şi-ar mai fi cunoscut
focul inimii,
 înteţit de sângele amintirilor,
arse de flăcările unor speranţe,
ce depăşeau aşteptările clipelor,
pe peroanele unor gări ale Destinului,
unde trenurile iubirilor noastre,
nu s-au întânit cu adevărat,
niciodată?

29. Globul de cristal

Ce pot să cred,
când până şi globul de cristal
al ghicitoarei cu nume de Iubire,
s-a spart pe caldarâmul neputinţei,
rece şi ameninţător,
uitat de Dumnezeu,
în acest colţ de Univers al credinţei
sufletelor abătute,
cu sfinţi pricepuţi în toate,
dar mai mult în moarte decât în viaţă?

Cum pot să uit cioburile acelui glob,
care deveniseră lumea mea,
ţărâna trupului şi hrana sufletului meu,
prin speranţa care nu mă lăsa să mor,
în uitarea ochilor tăi,
care-şi vor pierde Lumina Divină,
odată cu fuga mea spre paradisul
stelelor de Destine căzătoare,
din amintirea ta?

30. Dacă Dorul

Dacă sufletele ar fi aştri,
atunci ar arde
până când iubirile lor,
ar deveni eternităţi
ale morţii care şi-ar fi murit
până şi propriile lor morţi.

Dacă lumea ar avea un sens,
întregul Destin ar trebui,
să se regăsească în moarte
şi nicidecum în viaţă.

Dacă perfecţiunea ar exista
în orizonturile necuprinse ale lumii,
atunci dorul ar trebui să devină,
sfântul de netăgăduit al amintirii.

31. Scoica timpului din noi

Cât de aproape,
sunt zilele dorului,
de cimitirul unde zac,
speranţele şi promisiunile,
iubirii noastre?

Cine ar fi reuşit vreodată,
să îmbrăţişeze nemurirea,
ochilor tăi,
în afara eternităţii
iubirii din mine?

S-a spart scoica timpului,
din care beam apa mării
întregii noastre iubiri,
la picioarele neputinţei,
orologiului ruginit,
de Toamna neîncrezătoare,
în Primăvara sentimentelor noastre.

32. Ne îmbrăţişam

Alergam spre nicăieri
cu atât de multă dezinvoltură,
încât şi nonsensul viitorului devenea,
un punct cardinal,
al pasiunii ce nu credeam,
să se sfârşească,
tremurând în ploaia rece de sfârşit de lume,
a toamnei din noi.

Ne îmbrăţişam,
ca şi cum,
ţărâna săruturilor noastre,
nu s-ar roti în jurul soarelui,
marii noastre iubirii,
odată cu noi,
cei din caruselul clipelor morţii,
pe care nu le vedeam,
de prea multe speranţe,
care ne înconjurau,
jurămintele eternităţilor din noi,
care atunci erau un adevăr,
al morţii pe care nu-l înţelegeam.

33. Umbrele Toamnei

Pe pagini ruginite,
toamna iubirii noastre,
îşi cântă tristeţea copacilor,
 ale căror frunze
 nu vor mai săruta niciodată,
vântul,
nici visele nebuneşti
ale unor îndrăgostiţi,
frunze moarte acum,
călcate în picioare de paşii
ce par atât de dispreţuitori ai Destinului,
ce nu mai crede nici în Dumnezeul iubirii,
frunze care şi-au uitat copacii,
la umbra inimilor cărora,
 ne aşezam pasiunile,
ce nu credeam să devină,
umbre putrezite,
de durerea,
amintirii verii credinţei din noi,
în iubire.

Atunci am reaprins,
 flacăra mistuitoare
 a dorului din mine,
încercând să-mi luminez
calea Destinului amintirii,

a ceea ce a mai rămas din noi,
printre stropii reci ai norilor,
lipsei tale din inima mea.

Erau doar umbre,
ale ochilor tăi,
înlăcrimaţi,
de pustiul din mine,
iar focul inimilor noastre,
încă mai fumega,
înnecând,
până şi timpul
clipei eternităţii iubirii,
în care credeam cândva.

34. Amintire cu apus sângeriu

Doar tu,
ai rămas religia iubirii mele,
în catedrala sufletului meu,
unde sfinţii iubirii,
înconjuraţi de stelele lacrimilor
ce mor de dorul tău,
născocesc vieţi eterne,
printre eternităţile de clipe,
care mor fără să-şi fi regăsit vreodată,
marea lor iubire.

Nici norii,
amintirii iubirii noastre,
pierduţi în apusul sângeriu
al pasiunii inimii mele,
prevestitoare de furtună,
nu-şi pot plânge îndeajuns
ploaia de speranţe care-i părăsesc,
aducând deşertul care mi-a măcinat
întreaga lume a iubirii
ascunsă în lacrima eternităţii,
dorului de tine.

35. Amurgul zorilor iubirii

Voi deveni amurgul
din sufletul tău,
atunci când se va sfârşi
apocalipsa dorurilor,
aprinse în noaptea
marilor legăminte,
unde moartea devine
sfetnicul nunţilor de vise,
la care participau cândva,
pasiunile noastre,
devenite undeva-cândva,
energia care dădea sens,
împlinirilor şi optimismului vieţii,
pierdută acum,
adânc în sufletul toamnei,
din iubirea noastră.

Eşti imaginea,
visului pierdut,
de Zori,
la roata norocului zilei,
care se va învârti
încă odată,
cu destinele noastre cu tot,

călcând în cele din urmă amurgul,
a tot ce ar fi putut deveni,
eternitate.

36. Perla iubirii

Îţi spun,
fiindcă ştiu,
Lumina Divină,
a zâmbetului tărâmului,
din inima iubirii tale,
care se luptă cu oceanul,
al cărui unic strop
de lacrimă sunt eu,
iar tu,
perla care-l plânge,
în toamna umbrelor unde
toate sentimentele ruginesc,
chiar dacă se credeau cândva de aur,
rămânând,
din întreaga nesfârşire
de valuri ale dorului
ce lovesc neputincios
în ţărmurile fiinţelor noastre,
doar tu şi cu mine,
perla cu lacrima ei,
sau ţărmul care se surpă
în braţele valului,
alegând din imensitatea lui de stropi,
numai pe mine.

Atunci te-am cuprins în braţele

nesfârşirii valurilor din mine,
ce vuiau de dorul tău,
la picioarele Clipei,
ce nu mai avea cuvinte,
fiindcă nu înţelegea,
cum o perlă,
îşi găseşte unicul strop de lacrimă,
într-un întreg ocean,
lacrimă,
care i-a fost hărăzită,
în eternitatea sufletului său,
de perlă
în care Dumnezeu şi-a contemplat,
propria Sa eternitate a iubirii?
I-au răspuns stelele sentimentelor,
care se reflectau în ocean,
aflându-şi fiecare propria ei strălucire,
în nesfârşirea mistuitoare a dorului.

37. Eşti inimă de cer

Eşti o lacrimă,
desprinsă din cerul gândurilor mele,
care şi-a uitat orizontul speranţei,
rătăcind nemurirea iubirii,
în buzunarul peticit al uitării.

Eşti sfinţenia,
prin care Dumnezeu se identifică
cu această lume,
hrănind-o cu spiritualitatea,
catedralei din inima Sa.

Eşti dorul eternităţii,
prelins pe fereastra pasiunii noastre,
şuvoi de foc mistuitor,
al marii noastre iubiri,
la margine de moarte.

Eşti o lacrimă,
Eşti sfinţenia,
dorului etermităţii,
Eşti inimă de cer.

38. Adevăr pustiu

Adevăr,
insulă depărtată
de paradis.

Pustiu,
sânge
care nu-şi înţelege
inima.

Iubire,
lacrimă pierdută
adesea de propriii ochi.

Fericire,
scânteie
care nu-şi va cunoaşte
niciodată focul eternităţii.

39. Spune-mi despre aripi

Spune-mi,
care este ora fericirii,
vieţii,
unui suflet,
sau câţi îngeri
ne veghează Dorul,
inimilor noastre,
sau câte aripi
de clipe,
vor mai zbura
pe cerul iubirii noastre,
aripi nenumărate,
de uitarea
din noi?

Spune-mi,
care este
ora Lui Dumnezeu,
când a rostit
Cuvântul Facerii,
din care
ne-am zămislit,
lacrimile cerurilor,
tuturor sentimentelor,
noastre?

40. Lasă-mă să cred

Lasă-mă să cred,
că nu aceştia sunt,
stropii toamnelor noastre,
din ridurile iubirilor,
care s-au scurs în uitare,
devenind oceane eterne,
unde nici corăbiile sufletelor,
nu-şi mai regăsesc calea rătăcitoare,
sub stelele căzătoare ale destinului.

Lasă-mă să cred,
în taina nemuririi
stelelor inimilor noastre,
care şi-au învins
propriul univers,
visând la frumuseţea
pierdută a paşilor Lui Dumnezeu,
şi regăsită
în Lumina Divină
a iubirii,
etern.

41. Cerul cuvintelor

A obosit cerul cuvintelor inimii tale,
să-şi mai lumineze bolta speranţelor,
cu steaua mea?

Să fie atât de imbatabilă ruleta Destinului
nopţilor, din paşii norocului nostru,
încât să piardă?

Şi cine ar mai bate la poarta sărutului,
clipei, care ne-a unit vreodată,
în locul Iubirii?

A câtea toamnă ar mai rugini amintirea,
cerului, care şi-a uitat ploaia
vieţii lui pentru totdeauna?

Care nimfă a incertitudinii ar mai fi,
stolul de aripi a iubirii, care ne zbura,
din noi înşine, nemulţumirea?

Ai mai deschide vreodată fila vieţii tale,
la pagina destinului meu,
unde să întâlnim, perfecţiunea dragostei?

Oare s-ar mai desprinde florile de meri,
ale zâmbetului eternităţii primăverilor

din noi, fără extazul şi fericirea,
de a rămâne împreună?

42. Viscol de aripi

De când
 te-am cunoscut,
ştiam că eşti,
 viscol de aripi,
brăzdat cu sângele
 iubirii mele,
pentru eternitatea
zăpezilor simţirii din noi,
îngheţate din inimile,
prea murdare de a deveni,
martirii clipelor
paradisului propovăduit
de credinţa
în moartea Lumii de Apoi,
ce-şi uită adeseori iubirea,
în sărutul tău.

Şi viscolea cu aerul nesfârşirii,
cântat la vioara dorului
unei ploi,
care nu-şi mai putea
 înţelege norii,
de a nu te mai avea alături,
de mine,
vreodată...

43. Linişte de Lună

Şoapte de nisip,
pe care nu le ascultă,
nici vântul,
inimilor noastre,
într-o linişte de Lună
a nopţii din noi,
ce pleacă,
cu toate îmbrăţişările,
frumuseţii unor vise,
în sufletele speranţelor,
regăsite după mileniile
unei zile,
dintre ochii tăi
şi inima mea.

44. Despărţire de stele

Ascult
cântecul stelelor,
cuvintelor tale,
încoronate cu diademe de vise,
ale amintirii,
despre eternitatea unei iubiri.

Privesc,
lumina stranie
din sângele uitării de noi înşine,
rătăcind prin vraja,
unui destin,
care se destramă,
odată cu zorii reci ai despărţirii.

Mă îndoiesc,
că vreodată ne vom mai acoperi,
mantia de stele de pe bolta nopţii,
care s-au transformat în zăpada rece,
a gândurilor noastre,
devenind stelele de nea,
ale zăpezilor grele,
care ne vor acoperi undeva-cândva
până şi amintirea,
îngheţând-o,
pentru totdeauna.

45. Singurătatea Timpului neînţeles

Ai putea înţelege,
zâmbetele ruinate ale rădăcinilor,
care ne-au unit,
cu carnea pământului pustiu din noi,
sau regretele,
paşilor ierbii dorului,
cosite din sufletele noastre,
care se vor sfârşi într-un neant
al singurătăţii?

Regrete târzii în zorii
sufletelor,
care nu-şi mai înţeleg
propria lor zi,
a iubirii,
pe care o aduc pe faţa părăsită
a inimii unui Timp,
care nu-şi mai înţelege,
singurătatea.

46. Povestea valului

Lasă-mi iertarea
să se usuce,
printre migdalele amare ale firii,
neantului din noi,
ars la rându-i în flacăra mocnită
a uitării,
care se prelinge,
sub streaşina unui zâmbet,
ce parcă-şi mai aminteşte,
de-o poveste de iubire,
dintre un ţărm şi-un val,
un singur val,
pierdut în măreţia oceanului,
iubirii,
pentru totdeauna,
un val care nu va mai fi niciodată
ca toate celelalte,
care a ros
miracolul de a iubi al ţărmului,
pentru totdeauna,
făcându-l unic pentru val.

Am întrebat Timpul,
care dormea ascuns în scoica sa,
dacă poate ascunde valul
 în clipa eternităţii,

pentru ca ţărmul,
să-l poată avea pentru totdeauna.

Mi-a răspuns arătându-mi
oceanul iubirii,
care respiră prin
valurile sale,
fără de care nici valul acela,
unic, al ţărmului nu ar fi existat.

Atunci am înţeles,
că întreaga perfecţiune a iubirii,
se află numai în tine,
pentru mine.

De aceea ţărmul a rămas,
la marginea oceanului,
contemplându-l,
în amintirea acelui val,
care erai tu.

47. Cine eşti tu?

Care sentiment.
nu-şi cunoaşte nemurirea?

Să fim noi cei care înţeleg moartea,
ca fiind un zâmbet de amintire?

Şi cine ar mai fi dinastia norilor,
dacă ai uita de ploaia miresmeleor adânci,
a morţii din mine?

Care destin şi-ar mai deschide filele
arse de vreme,
fără tine?

Eşti o flacără,
risipită în voinţa marelui vindecător
de noi înşine,
Dumnezeu.

48. Amintire de tine

Alerg pe calea,
dintre mine
şi moartea cuvintelor tale,
a căror înţelesuri,
s-au pierdut în cimitirul,
uitării din noi.

Şi cât de frumoasă
 erai amintire,
în fulgerele inimii mele,
care te adora murind câte puţin
din tine?

Unde erai tu atunci,
Suflet al vieţii mele?

49. Înger de foc

Aripile
 dorului meu,
mă ajută să zbor spre tine,
Înger de foc,
al luminii din iubire,
pierdută în toamna destinului,
ce mi-a ruginit viaţa,
şi am căzut
 dincolo de stânca,
care-mi ţinea Clipa de Destin,
mai aproape de tine,
cuvântul dorului vieţii mele,
ars de apusul flăcărilor,
ce nasc amintiri.

50. Perdeaua lumii

Lasă-mă să zbor
 puţin din tine,
spre zările sufletului tău,
nor care-mi ucizi
deşertul inimii mele,
în negura zilelor sclave
 ale amintirii
de ploaia despărţirii
de mine însumi.

Fi tu,
apa vieţii care mi-a murmurat naşterea,
în casa necuvintelor mamei mele,
ce m-a uitat dincolo de Destin,
trăgând perdeaua,
frumuseţii acestei lumi bizare,
peste mine.

51. Fericire şi suferinţă

Care arcuş,
ar mai cânta la vioara dorului tău,
fără mine?

Cât de grea ar trebui să-ţi fie
zăpada gândurilor,
când zorii sunt mai reci decât inima mea?

Ce ai mai înţelege din fericire,
dacă florile zâmbetului meu ar ofili,
în braţele tale?

De ce să nu ne murim împreună,
îmbrăţişările şi săruturile,
clipei marii noastre iubiri?

52. Te iubesc umbră a amintirii

Care adevăr,
ar putea deveni cartea vieţii tale
fără mine,
Înger,
furat din inima mea,
ce-ţi mai pulsează,
zâmbetul monumental
al iubirii tale?

Şi care zăpadă,
ar mai fi destinul nostru,
fără moartea apusului,
al cărui zori ne-au dat viaţă?

Eşti mai fericită acum?
fără norii
munţilor iubirii,
vrednici de sufletele noastre,
pe care nici unul dintre noi,
nu-i vom mai învinge,
vreodată?

Şi doar amintirile
prăpăstiilor firii,
ne mai spun că într-o zi de zori,
eram umbra iubirii,

unuia faţă de altul !

53. Pustiu de moarte şi viaţă

Atât de greu,
cade uneori Viaţa,
la ruleta propriului ei destin,
încât Moartea,
îşi ia ce doreşte,
din tot iureşul de seminţe,
ale clipelor ce au înflorit,
la mijloc de iarnă geroasă,
a sentimentelor,
pierdute în zăpezile,
amintirilor de dinainte,
de a fi până
şi propria lor lume,
de mesteceni ucişi,
pentru scoarţa lor albă.
imaculată,
de copaci care şi-au înţeles
menirea dorului,
de a fi vlăstarii iernii sentimentale,
din adevărurile frumuseţilor,
pustii,
ale mântuirii din noi.

54. Promisiuni

A uita,
nu înseamnă a trăi,
altfel decât moartea,
supusă,
trecutului,
din sângele
sărutului nostru,
peticit îndeajuns
încât să moară
la margine de frig
al cuvintelor
din noi,
care-şi arată
armura grea,
făurită
din plumbul tocit,
al promisiunilor
neonorate,
la capăt de mormânt
unde ne plimbam,
în ziua judecăţii de apoi,
a iubirii noastre,
când făceam
pentru prima oară,
dragoste.

55. Religia iubirii

Religia iubirii,
este unica poveste,
unde doar noi
suntem unicii sfinţi,
ai cuvintelor şi săruturilor din noi,
care nu mai putrezesc,
în biblia promisiunilor
neonorate,
ale unei mântuiri,
care nu şi-a achitat nici acum,
nota de plată,
după mii de ani,
pe masa promisiunilor unei lumi,
mai bune de noi,
decât eram noi de ea.

Toate părerile sfinţilor,
se pierd în ochii tăi,
de cenuşă a amintirilor,
unei perfecţiuni
care nu poate naşte,
norocul şi fericirea,
împlinirea şi iubirea,
fără adevărul pierdut
pentru totdeauna
al acestei lumi carnivore,
umilită
de trupul ţărânii din noi,

de imaginea unui sex
care în mod hilar,
s-a răstignit
pe crucea de arginţi,
a Mântuitorului!

56. Fiinţa şi genialitate

Ne naştem înfăşuraţi
în cenuşa ţărânei,
spre a căuta geniul,
Lui Dumnezeu,
mereu de negăsit
în cele din urmă,
iar atunci,
luăm urma geniilor din noi,
acoperită,
de prea multă religie a urii,
unde doar fericirea de a muri,
o mai poate învinge,
alungându-i
credincioşii desfrâului gol,
de el însuşi,
care şi-a pus
în catedrala blasfemiei,
de noi înşine,
falşi idoli de lut,
ai geniului care există
în fiecare dintre noi,
doar în marile noastre
posibile iubiri.

57. Crucea iubirii

O petală
din trandafirii amintirii,
inimii tale,
mi-a căzut ,
îngenunchind la paşii mei,
care păreau
 că şi-au uitat timpul,
alergând în trecutul,
ochilor tăi,
unde ne iubeam,
în parcul sentimentelor de primăvară,
care nu ar fi crezut niciodată
în trecut,
darămite în viitorul,
pe care l-am fi vrut,
norii vieţii,
ce-şi usucă ploile furtunilor
propriilor noastre priviri,
în deşertul eternităţii,
clipei,
pe care o doream,
catedrala sărutului nostru,
pierdut în fericirea
de a fi alături,
dar cele două suflete
ale rugăciunii iubirii din noi,

deveniseră pe crucea iubirii,
două pălmi însângerate,
ale aceluiaşi Christ,
răstignit,
de către Destinul Lui Dumnezeu.

58. Ai adevărul vieţii mele

Pe nu ştiu care gară-a vieţii,
destinul ne-a găsit aiurea,
sfruntând amurgul dimineţii,
ce-ar fi uitat de ochii tăi.

Eram pe un peron de timpuri,
unde-ţi făceam cu inima,
să vii la naşterea de vise,
un semn ce era viaţa mea.

Şi aş fi vrut să te port iară-şi,
sfidându-mi naşterea meschină,
în infinitul dintre gară,
şi oaza noastră de lumină.

Tu dor de inimă şi sânge,
ce-mi curgi în repetate gânduri,
printre ruinele din mine,
eşti slova ce-mi aduce riduri.

Să te desparţi sub acest soare,
doar ca să-ţi laşi cerul senin,
al sentimentului ce doare,
în praful timpului de chin.

Şi-n care-armură dintre tine,
ce ne desparte de senin,
vei mai fi marea mea iubire,
pierdută-n propriul ei vin?

Te mai gândeşti oare să vii,
pe ploaia rece-a măştilor,
ce cad în stropii reci din tine,
spălându-mi moartea cu suspine?

59. Stropii clipelor

Nu există zi
pentru noaptea din mine,
nici vise,
pentru zorii,
dorului iubirii noastre,
doar nori de priviri,
ce-şi plouă stropii clipelor,
spre nicăieri.

Şanţuri de riduri,
din petalele speranţelor noastre,
se scurg,
în apele învolburate şi murdare
ale vremii din noi,
care-şi plânge astfel,
propriile timpuri.

Se surpă ţărâna paşilor noştri,
care se întretăiau,
undeva-cândva cu aştrii
luminii inimilor,
în hăul adânc,
dintre mine şi tine,
pentru totdeauna.

60. Iubiri bolnave

Am rupt vreodată petala
ultimei noastre eternităţi?
în care se ascunde
marea noastră iubire?
atât de slăbită,
de norii unor priviri,
ce-au plouat cu noi,
dincolo de orice cuvinte,
iubire lacustră,
mă înec de mine însămi,
în braţele timpului tău,
rămânând blocat
în amintirile viselor noastre,
unde eram
suflarea prin care respiram,
unul pentru celălalt,
bătăile inimilor,
tuturor amintirilor ecvestre,
devenite peste noapte
prea cardiace,
de noi,
cei pierduţi,
de propria lor iubire.

61. Inimă de dor

Te-aş asculta inimă de dor,
ce-mi loveşti sanctuarul
pălmilor
întunecate de munca iluziilor
acestei vieţi,
printre degetele clipelor,
care te-au ţinut
când te-am sărutat,
ca şi cum numai tu,
existai în această lume,
de vampiri,
cu sângele iubirii mele,
ce vroiam oricum,
să-l dăruiesc privirii tale,
în venele căreia,
am curs spre oceanul
de clipe al eternităţii,
din noi.

62. Niciodată

Ce viitor ar exista
în mantia trecutului din mine,
roasă la colţuri de Destin,
peticită de deznădejde
şi spălată de Vreme,
în râul unde mi-am
înecat orice speranţe,
de a mai trage la portul,
paşilor tăi,
prea reci pentru
respiraţia toamnei târzii
din mine,
lovită deja de prima ninsoare,
a uitării de sine?

Şi dacă aş trece
prin urmele inimilor noastre,
crezi că aş învinge nămeţii
indiferenţei dintre noi,
care ne troienesc vieţile
îngheţate,
de prea multă uitare?

Niciodată!

63. Vuieşte a timp

Şi care iubire
ar înţelege vreodată viaţa,
dintre sânul cuvântului tău
şi apa mării din mine,
ce vuieşte a timp?

Spre care cer,
crezi că ai reuşi,
să întinzi orizontul,
zâmbetului ploii din tine
şi îmbrăţişarea furtunii
din inima mea?

Am frânt salcia lacrimilor
dorului tău,
la picioarele lacului amintirilor
care s-au înecat atât de demult,
încât până şi paşii inimii tale,
au îngheţat clipa,
în care ne ascundeam,
undeva-cândva.

64. Rugăminte

Te rog,
cer al sufletului iubirii mele,
lasă-te pradă,
primăverii ce a născut,
umbrele toamnei
din destinele noastre,
spre a reuşi să ne mântuim
adevărul pasiunii,
cu noi înşine,
rupţi şi debusolaţi
din roata amăgitoare,
a podului de frunze moarte,
dintre palma gândurilor tale,
prin şanţurile căreia curge,
destinul aripilor frânte
al clipelor mele
pentru tine,
prăbuşit la margine de vis,
unde te-aş fi dorit
alături de mine.

65. Ploaie uscată

Ce triste,
 sunt cuvintele
pierdute în noroi
şi vocea ploii
sentimentelor noastre,
uscate,
în sensurile lor,
de ţărână,
 ce a devenit piatra,
încercărilor prin care,
trupul iubirii ochilor tăi ,
a devenit stânca,
sculptată,
 de marea noastră iubire,
spre a irosi
 eternitatea visului,
care m-a născut,
în această lume
 numai pentru tine
ploaie ce nu te doream uscată.

Şi-am rupt orizontul
paşilor timpului nostru,
în stâncile,
ce prindeau chip pierdut,
din privirile săruturilor

prin care ne regăseam
nemurirea aripilor viselor frânte,
în noroiul cuvintelor
marii noastre iubiri,
pentru care ploaia patimilor,
nu a mai fost
rădăcina vieţii ci a morţii
de noi înşine
Ploaia mea uscată.

66. Apus sângeriu

Cine ar opri sângerarea unui apus
pierdut pe strada deznădejdii
din inima Cuvântului,
răcit de Destin,
la ceas de seară a sentimentelor,
morţii
 iubirii din noi,
ce-şi află prohodul
propriului vis al vieţii,
la margine de drum,
bătătorit de ochii sărutului nostru,
pentru totdeauna?

67. Naştere

Şi unde s-ar prăbuşi
steaua ce moare
înroşind
cu sângele cerului
din zâmbetele noastre,
paradisul celor nenăscuţi
din urzeala morţii
care ne-a iertat
de noi înşine,
tot în noi,
născând suferinţa
acestei lumi?

Fii ţărmul mamei
acestui ocean din mine,
şi hrăneşte-mi necuprinsul lacrimilor
pe care plutesc în derivă
catargele dorului
strivite de orizontul privirii tale,
furtună sau miracol mort
de-atât de mult mine,
căzut la tălpile unui Dumnezeu
prea meschin faţă
de inima mea
care ţi-a clădit calea

durerii vieţii tale.

68. Aripi de inimă

Aripi de inimă,
frânte în fluturele sufletului nostru,
ogari de clipe,
aleargă peste ţinutul,
dorului pierdut în orizontul
sărutului
ce nu a ştiut
niciodată
să-şi îmbrăţişeze
 libertatea
de a deveni
adâncurile ochilor
gândurilor tale
duse de râul deznădejdii
printre smârcuri de buruieni
ale destinelor înecate
prea de timpuriu
în urmele paşilor pierduţi
ale marilor noastre iubiri.

69. Oglinzi paralele

Semănam,
 ca două oglinzi paralele
care nu credeam,
 să se spargă vreodată
iar din cioburile lor,
să-mi construiesc,
amintirea clipei,
în care să mă tai,
atât de adânc
în inima sângelui
 cuvântului „Amintire,”
încât până şi zilele
 pustiului din mine,
să se închine
propriului lor infern
al dorului.

Care fericire
nu-şi are partea ei
de suferinţă,
care aripi nu-şi au cerul
furtunilor lor?

Care oglindă îşi
 mai aminteşte chipul iubirii
sculptat în sufletul ei,

odată ce acesta dispare?
de ce l-ar mai aminti vreodată,
chip de lut
devenit chip de infinit,
când a trecut odată cu el,
în eternitatea clipei
pe care o trăieşte mereu
chiar şi în cele mai mici cioburi
devenite amintiri tăioase
pentru lutul din noi?

70. Uitare?

Am şters cu lacrima cerului,
toate ploile şi furtunile,
ninsorilor de stele,
care-şi mai amintesc
de noi,
născute din frunza de măslin
a păcii Dumnezeului iubirii,
cu Sine însuşi,
pentru a te întâlni pe tine.

Nici stolurile,
 privirilor de toamnă
ale aceluiaşi cer,
 nemărginit,
nu mai pot zbura
spre nemărginirea
ochilor
 care se priveau
 undeva-cândva
învăţând parcă să uite murirea
la margine de cuvânt,
în tăcerea deplină a unui sărut.

71. Tinereţe

Sunt mai tânăr cu o moarte
cu fiecare clipă care trece,
mai rece,
decât abisul cumpenii
de clepsidre sparte
ale vântului,
devenit nisip de cuvinte
pe plaja mlaştinilor mişcătoare
ale societăţii bolnave
de moartea din noi.

72. Inimi de vise

Cât de departe
am fost de destin,
atunci când vulcanul iubirii noastre
îşi revărsa lava sângelui
peste hotarele nemărginite
ale morţii eternei clipe
din noi?

Spre care stâncă ar alerga
muntele speranţelor noastre,
răpuse de ridurile adânci
prin care curge
 în şuvoaie spumegânde
apa vieţii
devenită peste noaptea inimilor
viselor noastre,
apa uitării?

73. Iubire şi dor

Sunt o filă roasă,
de gândurile,
care şi-au pierdut aripa,
viselor fără tine,
scriind,
cu pana amintirii,
ce a căzut
din zborul timpului ei,
peste zarea destinului meu,
Divinul,
Cuvânt,
Dor,
prin care Dumnezeu,
a născut lumea.

Cât de mult,
mi-aş fi dorit clipa,
în care trăieşte
lacrima adevărului,
ştearsă cu mânie
de pe faţa Lui Dumnezeu,
atunci când uităm,
Iubirea,
care ne poate mântui,
de noi înşine,
de moartea vieţii din noi.

74. În afară de moarte şi viaţă

Care trecut şi-a uitat viitorul,
în afară de moarte?

Spre care zare se topesc aripile
clipelor căzute la picioarele
Destinului,
decât în moarte?

Câte aripi frânte
ascund viaţa,
spre a înţelege sensul morţii,
din afara lui?

Ce am fi fără de tâmplele
 bântuite de sudoarea speranţelor,
ce vor să sape în propriile riduri,
fluviile nemuririi?

75. Mă doare

Care inimă a sfârşit în zâmbetul tău?
decât clipa sufletului meu,
ce te îmbrăţişa în braţele nemuririi,
Timpului plecat din sufletele noastre?

Mă doare,
mâna privirii tale,
ce mi-a îmbrăţişat surâsul,
inocenţei râului de lacrimi,
din ochii ce-mi păreau străini,
de mine însumi,
atunci când mă învăţai să trăiesc,
adevărul acestei vieţi,
pierdut în minciuna suferinţei,
dintre a ne despărţi sau revedea,
naşterea de moarte.

Mă doare,
strada pe care ne întâlneam,
nemurirea simţirii lacului,
de emoţii,
dintre îmbrăţişarea sufletului,
ce naviga spre eternitate,
în care ne înecam speranţele,
de a fi vreodată împreună.

SORIN CERIN – MEMENTO MORI

Mă doare,
singurătatea privirii tale,
trecută demult dintre noi,
prin iarba gândurilor,
cosită de Deznădejde,
hazard de lumină pierdut la ruleta,
străzii iubirii noastre,
ruginite de spreanţele uitării de vise.

Mă doare,
orizontul morţii spaţiilor dintre noi,
pierdute la ruleta destinului,
de Dumnezeul marilor noastre speranţe,
de a fi mereu împreună!

76. Tu eşti lumina din mine

Lumină din mine,
 nu-mi lăsa amurgul,
privirii tale,
atât de departe,
 de zâmbetul sărutului tău,
pierdut în iubire...

Apus de sânge...
 ce-mi curgi în vene,
nu-mi înţelege Destinul,
 ca fiind,
zodia neînţeleasă a luminii,
 din inima primei noastre întâlniri
cu moartea şi naşterea din noi.

Şi cât ne dorim
să devenim nemurirea,
paşilor pe care să-i călcăm adânc,
peste întreg trecutul nostru,
devenit viitor,
 al unui noroc sinucis,
din inima mea
pentru totdeauna fără tine
lumină din mine!

77. Catedrala unui sărut

Nu există moarte,
fără iubire,
nu pot alerga peste timpii creaţiei,
desculţ de ochii tăi,
rupt de gândurile sufletului tău,
peticit cu clipele unui Destin,
rupt de inima mea,
înger de clipă pierdută,
de mine......

Şi te aşteptam,
la colţul străzii nemuririi,
rece şi plină de igrazia uitării de mine,
în sufletul tău absent de mine,
doar norii amintirii mai plouau,
deasupra căilor mânturii,
din catedrala sărutului nostru.

78. Strada îngheţată a iubirii

Pe care stradă
 a privirii tale,
mi-am împotmolit,
speranţa dorului,
din sângele căii,
 pe care am navigat,
până la tine,
 sfidând legea Destinului,
în care ne-am înecat
 în cele din urmă,
sentimentele îmbrăţişărilor,
clipelor,
 eterintăţii noastre,
reci,
 de la iarna uitării îngheţate,
în inima Lui Dumnezeu!

Şi doar amurgul,
 sărutului tău,
mi-a redat viaţa clipei,
prea sângerii de mine,
în răsăritul zâmbetului,
pierdut în inima ta,
de senin etern al îmbrăţişării,
clipei care ne-a unit.

79. Ninsoare de dor

Şi unde eşti
ninsoare de dor,
a ochilor furtunii din mine?
Înger amăgitor
 căzut la streaşina,
surâsului pălmii
din inima mea,
crestată de ridurile
muncite de clipele,
amintirii de tine.

Crăiasă a destinului,
cu veştmintele rupte
 de vremea dorului,
liră a gândurilor mele,
amăgitoare noapte
 a destinului meu,
prea ros de vremea
amintirii unui sărut,
la porţile eternităţii
sângelui din noi.

80. Lumină

Lumină de răsărit,
beau la sărbătoarea surâsului
privirii tale,
ce-mi îmbrăţişează orizontul,
eternităţii din mine,
dator cu o moarte.

Lumină de amurg,
stăpânesc stâncile destinului,
învolburat de valuri,
la picioarele ţărmului,
iubirii noastre.

Lumină din lumină,
ne sunt paşii dincolo
de marea trecere,
a sărutului nostru,
cu viaţa.

Sunt un spaţiu de lumină,
botezat cu o naştere,
din trupul simţirii,
Dumnezeului,
unei mari iubiri
condamnat la moarte,

suprema îmlinire a vieţii,
prin mine,
descălecătorul de trup.